

Faltava ja molt poc per a la primera declaració de Herman Goering, l'intel·ligent i carismàtic (i no per això menys carnisser) número dos del règim nazi. De sobte, en un parpelleig fugaç, l'alemany s'esfumà i, sense cunya de transició, inundà tota la pantalla la careta i sintonia, sempre alarmant, intimidatòria, inquietant, del Telediario de la TVE.

En aqueixos quatre segons de careta vaig especular: un altre atemptat terrorista en Euskadi, un altre atemptat terrorista en Estambul, un altre atemptat terrorista en Iraq... Però no. No era un atemptat, si bé la qüestió del terror l'abandone a judici del lector.

Aixo passà fa dues setmanes, diumenge si bé recorde. Els directius del canal públic havien improvisat el NO-DO per a donar al espanyols la letizia de què el fill d'un rei i una periodista divorciada anaven a casar-se un dia tal, en un lloc pasqual, no importa ara quan ni on. Quan la dentadura de la presentadora deixà per fi d'enlluernar als televidents, tornà sonar el to que de queda del noticiari nacional espanyol i, de nou, la contundent figura del militar alemany Herman Goering es presentà en la pantalla com si els judicis de Nuremberg es reiniciaren només per voluntat del director de la Televisió Espanyola.

La pel·lícula interrompuda, Nuremberg, la de Yves Simoneau, no la de Stanley Kramer, servidor ja no la va poder veure sense haver de recordar a cada declaració dels alemanys l'esperpèntic episodi nacional i monàrquic que acabava de patir, i que no feia sinó retornar-me a la memòria les tècniques de propaganda que emprà Joseph Goebbels durant el Tercer Reich.

Potser a vostés els semblarà açò del tot hiperbòlic, però ben clarament s'estableix en la llei que TVE només tallaran les emissions per causes de força major i estats d'excepció ciutadana. La resta és propaganda.